

rendületlenül

a japán nők hazájuk zászlaját festik
első alkalommal a lepedőre
és szorítják az ecsetet
olyan vonalvezetéssel
mint giotto azt a vörös kört toscanában

idegen nap korongjával
hazaáruló magyar nők
helyi színek híján

ennyi idő múltán
miért festitek még mindig
miként a kamik útján
a felkelő napot

közben elképzelem amint ő dacból mégis
elővarázsolja nemzeti lobogónk
teljes pompájában

hungária te fájdalmas szűz
legalább néhány árpádsávot
ide a póre vászonra

lándzsámra tűzném e lobogót
feszülne a szélben
ott lenne a vár fokán
nem ereszkedne sosem is alább

Nem te sodródsz

neked vannak szép uszonyaid

mégis én merülök a munkámba
derékig aztán teljesen
túlontúl mélyre
horogra nem akadhatok

neked vannak szép uszonyaid

mégis én vagyok önzetlen
mint aki a halak jegyében
neptunus súlyával
teljesül be végzete

neked vannak szép uszonyaid

mégis én vágyom a tengerre
rohanni a víz felé
sodorna el a dagály
egészen a túlpartig

neked vannak szép uszonyaid

mégis én tűntem el
mélytenger árkában
valahol odalenn
így vízbe sem fülhatok

bálnalesen

meredtem előre hogy halljam a bálna énekét
amint szopránban c-től d-ig fújtat
ha jónást böfögné fölrepül egy párafelhővel
a turisták örömeire (egy jónás öt dollár két jónás csak hét)

a bálnatüdők a dalt messzire vetették
és míg a hajó du du du dudált rájöttem
nekünk sosem volt óceánunk